

PŘED 100 MILIONY LET. SIRIASKÁ PROTOCIVILIZACE

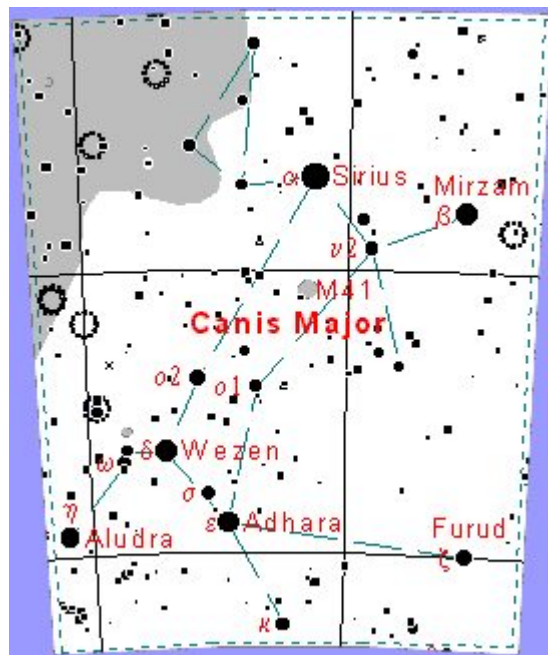
Na holografické obrazovce jsem začal pozorovat aspekty související s naším takzvaným „přirozeným satelitem“. Avšak vzhledem k mému mentálnímu zaměření na toto téma, jakož i k mým nedávným dojmům z vnitřního fungování Měsíce, **začala holografická obrazovka přehrávat akášické obrazy v opačném pořadí, od současného okamžiku ke vzniku Měsíce, od velkého plánu k jeho počátkům.** Zde však budu popisovat události v jejich chronologickém pořadí, aby nedocházelo ke zmatkům a abych poskytl logický a přirozený způsob prezentace těchto skutečností.

Z obrazů prezentovaných na holografické obrazovce jsem pochopil, že **kdysi dávno v planetárním systému hvězdy Síríus A existovala vyspělá humanoidní civilizace, která dosáhla poměrně vysoké technologické úrovně.** Tato civilizace **byla například schopna mezihvězdného cestování v obrovských lodích,** což znamenalo, že měla určitou kontrolu nad zákony, kterými se řídí prostor a čas. **Příslušníci této civilizace nebyli dnešní Siriané, ale jejich velmi vzdálení předchůdci.** Podivným způsobem jsem neviděl ani nerozuměl názvu této starobylé civilizace, nebo jsem možná nebyl dostatečně pozorný či vyspělý, abych ho vnímal.

Místo toho jsem byl zvědavý, jaká byla tato doba, a pokud jsem mohl říct, **viděl jsem v souhrnu nějaké obrázky z doby před 95-98 miliony let, možná ještě starší.** Rasa těchto humanoidních tvorů se postupem času vyvíjela a prošla mnoha proměnami. Nakonec vymřela, ale různé části její DNA byly předány mnoha dalším typům humanoidních civilizací, které ji časem následovaly, všechny pocházející z planetárního systému Síríus A, až dosáhly vlastností moderní rasy Sirianů.

Na snímcích, které jsem pozoroval, **byla typologie bytostí této nesmírně staré sirianské civilizace velmi podobná lidem, i když jejich průměrná výška byla větší, asi 1,90 až 2 metry.** Jejich kůže byla hedvábně bílá s lehkým modrým nádechem a vlasy byly většinou černé s tmavě

modrým nádechem. Jejich oči byly větší než průměrného člověka, ale ústa měli menší. **Od začátku mě však zaujala harmonie rysů jejich obličejů a zejména důstojné držení těla, přímost povahy, která vycházela ze způsobu, jakým se pohybovali a jednali. Tyto rysy se předávaly po celé věky až k dnešním Sirianům.** Zdá se, že jejich předkové dobře znali své vlastní souhvězdí (**souhvězdí Velkého psa (Canis Majoris), v němž se nachází hvězda Síríus A**, nejjasnější na obloze. (pozn. red.), **stejně jako souhvězdí Orion, které osídlili vytvořením kolonií.** Tyto populace se později individualizovaly a „reformovaly“ křížením s jinými mimozemskými rasami. To mi bylo ukázáno holograficky v podobě kombinací původní DNA s jinými typy DNA, v různých poměrech a variantách, naznačených především více či méně intenzivními barevnými vibračními vlnami, spolu s typologií příslušné rasy, jako fyzickou strukturou, aby bylo možné snadněji identifikovat charakteristiky hybridizace.

VZNIKLÉ CIVILIZACE ZA 30 MILIONŮ LET

Pak se obrazy typologie těchto ras několik vteřin střídaly v tak vysoké rychlosti, že jsem sotva rozeznával nějaké rysy. **Na obrazovce byl jeden obraz „přibližného prototypu“, který „prošel“ ve velmi rychlém posunu stovkami tělesných proměn až do svého současného stavu.** Okamžitě jsem věděl, že mi to naznačuje uplynutí obrovského časového úseku **a změnu civilizací odvozených od té, kterou jsem viděl na začátku**, přičemž každá z nich byla reprezentována základní typologií bytostí. **„Vývoj“ se zastavil po intervalu asi 29-30 milionů let**, ale nezaznamenal jsem žádné výrazné rozdíly v somatických formách těchto civilizací. Zdálo se, že se všechny „točí“ kolem stejných charakteristik. **Civilizace, kde se obrazy ustálily, byla také technologicky vyspělá a zvládla mezihvězdné cestování. Svým způsobem vypadaly jako kopie toho, čím byly před zhruba 100 miliony let, až na to, že kůže těchto sirianských bytostí byla o něco modřejší.** Všechno to vypadalo jako opakování toho, co jsem už viděl jako první v raných fázích první civilizace, včetně kolonizace hvězdných systémů v souhvězdích kolem hvězdy Síríus A, a také křížení s jinými rasami.

UMĚNÍ TERRAFORMACE

Pak jsem si všiml, že Země byla jednou z „**oduševnělých**“ planet starých Sirianů, kterou „**spravovali**“ **trpělivě a vytrvale.** Zkušenosti, které nasbírali za statisíce let kosmické evoluce, jim umožnily pochopit, že **pokud jde o přeměnu planetární biosféry, je třeba ji provádět postupně a po dlouhou dobu.** Ukázali mi například účinek „terraformace“ na přirozeném satelitu kolem planety ve dvojhvězdném systému, kde ekosystém nestačil držet krok s přeměnou atmosféry a následně vyschl. Došlo k prudkým bouřím a velká část vegetace shořela. Možná, že tento neúspěch byl pro ně důležitou lekcí, jinak by se tato vesmírná událost na holografické obrazovce nezobrazila. Poté trvalo dlouho, než se podařilo obnovit a správně nastavit přirozené prostředí na této družici. **Proto se jejich plán na terraformaci Země, když nastal problém, protáhl na stovky a dokonce tisíce let, aby se biosféra mohla přizpůsobit, stabilizovat a vyvíjet přirozeným a udržitelným způsobem.**

CO JSEM VIDĚL NA ZEMI NA KONCI KŘÍDY (cca před 65 milióny let)

V té době (podle popisu autora to mohlo být před 68-69 miliony let a před 65 miliony let, což vědecky řečeno odpovídá konci křídý, ale zahrnuje i začátek paleogénu (před 66-23 miliony let) **byla půda naší planety z větší části pokryta jehličnatými lesy.** Uvědomil jsem si to velmi rychle, protože

snímky mi ukazovaly rychlý sled oblastí po celém světě, přičemž na „přiblížených“ snímcích byly vždy vidět šišky některých stromů, **ale nikdy ne listnaté lesy nebo květy. Místo toho se mi zobrazovaly poměrně rozsáhlé oblasti s kaktusy. Obecně řečeno, v té době byly rostliny, zejména stromy, kapradiny a kaktusy, velmi velké, mnohem větší než dnes.** V těch extrémně vzdálených dobách **obsahovala zemská atmosféra mnohem více oxidu uhličitého a magnetické pole planety bylo silnější.** Na fotografii, která mi byla ukázána z výšky několika desítek kilometrů, bylo vidět, že **v atmosféře je hodně prachu; světlo ze Slunce jím bylo odfiltrováno, takže obloha vypadala žlutooranžově.**

Na žádném jiném obrázku jsem neviděl tak jasnou, modrou oblohu, jakou vidíme dnes, ani Slunce zářící na obloze. Všechno bylo v mlze, asi jako při slabé písečné bouři na Saahaře. Poté mi byly ukázány snímky Země viděné z vesmíru, z výšky, kterou jsem odhadl na 800-1000 kilometrů. **Celý prostor kolem ní a ještě dál ve vesmíru jsem viděl jako zaplněný kosmickým prachem.**

Průběžně se mi na obrazovce promítaly snímky různých klimatických podmínek na planetě, tedy stavu života na naší planetě v té době na Zemi, před téměř 100 miliony let. **Rostliny byly modrozelené, někdy červenohnědé. Vegetace byla bujná, ale nešlo o listnaté lesy, nýbrž o velké, masité, kaktusům podobné aloe, které byly velmi sukulentní. Vodní prostředí však bylo rozvinutější, s obrovskými řasami a spoustou nejrůznějších živých tvorů. Na souši žili jen plazi v různých podobách, hmyz ve velkém množství, ale žádní savci.**

Také mi nebyly ukázány, a ani na snímcích **z té doby jsem neviděl, žádné inteligentní bytosti na naší planetě.** Po prvním pozorování se mi vybavily dvě základní myšlenky: **za prvé, na Zemi v té době nebyly žádné listnaté lesy ani květiny; za druhé, v atmosféře planety a v okolním vesmíru bylo mnoho prachu, který blokoval většinu slunečního světla.**

EVOLUČNÍ STAGNACE NA PLANETĚ ZEMĚ

Syntetické holografické obrazy, které jsem viděl, nebyly konkrétní, spíše mi poskytly přehled, obecný přehled, takže jsem věděl, co se tehdy na naší planetě nacházelo. **Později jsem si uvědomil, že účelem této prezentace bylo poskytnout mi srovnávací obraz toho, jak se Země vyvíjela před touto dobou a co následovalo později, v důsledku terraformace, kterou zahájili předkové ze Síríia.**

Pro ně se Země naštěstí nacházela ve sluneční soustavě a její gravitace dobře vyhovovala struktuře jejich těl, přizpůsobených specifickému záření hvězdy Síríus A, ale v některých ohledech podobnému záření našeho Slunce. Mělo to však i své nevýhody: zprv **se složení atmosféry nebylo pro bytosti tehdejší dávné civilizace vhodné, takže „vzduch“ se nedal dlouho dýchat bez ochranné přilby;** zadruhé genetické studie ukázaly, že **Země už dávno dosáhla stavu evoluční stagnace.**

Starověká sirianská civilizace pochopila, že i kdyby zahájila proces terraformace planety, vzhledem ke skromnému biologickému materiálu, který v té době existoval, by se v těchto podmínkách dalo změnit jen málo. Jejich vědecké týmy navíc zaznamenaly, že na biologické úrovni byly genetické kombinace, které na planetě existovaly, stále poměrně jednoduché. Prakticky řečeno, ani v rostlinné, ani v živočišné říši neexistovala velká rozmanitost takových kombinací. Bylo to o to překvapivější, že flóra a fauna, jak suchozemská, tak vodní, byla poměrně bohatá.

ZÁSAH SIRIANŮ A VESMÍRNÁ VLAJKOVÁ LOĎ

Pak přišla otázka, jak zahájit a udržet rozvoj planety. Kroky takového procesu se na obrazovce objevovaly a střídaly v rychlém sledu: **čištění „vzduchu“ odstraňováním jemného a hojného prachu; obohacování atmosféry kyslíkem; složitější genetické křížení, aby se život na planetě mohl rozvíjet.**

Pak jsem uviděl vlajkovou loď této vyspělé civilizace, obrovskou, kulovitou, velkou asi jako náš Měsíc. Obraz pak „vklouzl“ dovnitř lodi a usadil se v místnosti s obrovskými bílými oblouky. V jejím středu se nacházelo něco, co bychom mohli nazvat „kulatým stolem“, a kolem něj jsme viděli několik členů této civilizace, kteří byli součástí vedení lodi. Všichni přítomní byli oblečeni do stříbrnobílých obleků s modrými vsadkami, které připomínaly dlouhé čáry podél paží a trupu. Telepaticky, prostřednictvím interdimenzionální helmy, jsem si uvědomil, že tehdy diskutovali o možnostech urychlení evoluce na naší planetě a jejího terraformování.

Všichni tam měli nějaké pomůcky, které si dnes spojujeme s tablety, ale větší. Pro ně však byly jako tenké, stříbřité, téměř průhledné pláty, které se daly ohýbat, ale mohly být i pevné, jako obyčejné desky. Viděl jsem například, jak někteří lidé u stolu tablet skládali, jiní ho skládali a další ho drželi v pevném obdélníkovém tvaru.

ORMA

Další snímky ukazovaly stejnou místnost, ale při tomto setkání jsem také viděl ženu. Rychlá sekvence snímků mi ukázala, že **je to vedoucí výzkumného oddělení jejich galaktické mise**; vysoká, modrooká žena se zářivě stříbřitými vlasy, **která se jmenovala Orma**. Její věk jsem odhadl na zhruba 45 pozemských let. Stála a něco aktivně vysvětlovala pomocí hologramů, které se objevovaly ze štěrbin uprostřed kulatého stolu.

Na holografické obrazovce se mi pak zobrazovaly obrazy, které souvisely s jejími soukromými aktivitami. **Specializace Ormy na lodi byla biologie, ale tento pojem měl mnohem širší význam, než známe dnes**, stejně jako medicína znamenala pro Apellos – a pro Mentia zvlášť – mnohem víc, než si naše moderní věda představuje. Orma byla velmi dobrou badatelkou, **specializovala se na to, co bychom dnes mohli nazvat „planetární nanobiologií“, protože tato siriusianka měla hluboké znalosti kvantového pole, nanitů, vysokých energií a základních sil, zejména gravitace.**

Výzkum, který starověká civilizace prováděla v naší galaxii, zahrnoval mnoho hvězdných systémů a planet. Vlajková loď, kterou jsme viděli, byla jednou z výzkumných lodí v této oblasti galaxie. **Orma se podílela hlavně na operacích, jejichž cílem bylo vytvořit z planety vhodné prostředí pro život těchto mimozemských bytostí, nebo prostě jen napomáhat vývoji civilizací, které na těchto planetách již existovaly.** Mimochodem, viděli jsme, že dávná rasa Sirianů měla v různých částech galaxie mnoho kolonií. Okamžitě jsem si uvědomil, že se vlastně jednalo o proces „terraformace“, což je velmi složitá činnost s mnoha proměnnými. Poté mi byly ukázány snímky Ormy na Zemi v doprovodu výzkumného týmu. **Všichni členové týmu měli na tvářích jakési masky kolem úst a nosu. Tlak a obecně klimatické podmínky zřejmě vyhovovaly jejich tělům, protože neměli na sobě skafandr, jen tuto masku, pravděpodobně k čištění vzduchu, který dýchali.** Tým odebral vzorky z různých prostředí, půdy, vody a rostlin. Pak jsem znovu uviděl snímky Ormy, ale uvědomil jsem si, že byly pořízeny v jiném období, pravděpodobně o mnoho let později, protože Sirianka měla jiný účes a její obličej byl zralejší. **Uvědomil jsem si, že na základě údajů a příslušných technologií, které shromáždila, už studovala problém Země a přišla se souborem návrhů pro radu vlajkové lodi.**

Orma důkladně studovala strukturu DNA v rostlinách a zvířatech, které v té době existovaly na Zemi, a zjistila, že různé kombinace DNA i biologické výměny na atomární úrovni jsou ve skutečnosti poměrně složité, ale že dosáhly maximální hranice „křížení“, za kterou je evoluce nemožná. Navrhla však řešení: podle jejího názoru bylo pro postup evoluce nezbytné stálé, neměnné silové pole působící na zemskou biosféru. **Diskutovalo se o možnosti přivést rostliny a živočichy z jiných planet, aby se integrovali na Zemi, ale výsledek by byl nejistý a v každém případě pouze lokální, protože jejich životnost byla relativní.** Viděli jsme, jak to demonstrovala na složitých simulacích, které předváděla holograficky.

ŘEŠENÍ PROBLÉMU KOMPLEXNÍ A DLOUHODOBÁ TERRAFORMACE ZEMĚ

Starověká sirianská civilizace potřebovala celkovou terraformaci naší planety, aby poskytla vhodné prostředí pro své členy. Lokální akce omezená na jednu oblast nebo určité oblasti planety by nestačila. Proto se **Vlajková rada rozhodla pro druhou možnost předloženou Ormou, která zahrnovala působení gigantického globálního silového pole, jež by trvale a hluboce ovlivnilo rostlinný a živočišný život na Zemi na úrovni DNA.** Jinými slovy, **rozhodli se pro komplexní, hlubokou a globální terraformaci planety, která by nakonec vedla ke vzniku biosféry, jak ji známe dnes.**

Díky obrovským zkušenostem nasbíraným v této oblasti představitelé této civilizace nespěchali, protože **věděli, že taková terraformace může trvat stovky pozemských let nebo i více,** ale i tak by byla mnohem kratší než jednorázová akce Přírody, pokud by probíhala za stejných podmínek. V jistém smyslu mi to připomíná Ilinorova slova, že Siriané z extrémně vzdálených dob byli jako „alchymisté planet“, protože jejich modus operandi se podobal tomu, jaký měli alchymisté středověku ve svých laboratořích: svými operacemi s hmotou harmonicky urychlovali cykly Přírody a respektovali její zákony.

Orma ve své prezentaci ukázala, že síla obřího pole, která měla být „aplikována“ na Zemi, musela splňovat zajímavou podmínku: musela působit po dlouhou dobu, ale přesto být proměnlivá. V rychlém sledu snímků jsem viděl, jak Orma členům představila své velmi složité výpočty a modely. Ukázala, že pokud by energie silového pole působila nepřetržitě, biologický život by si na ni po určité době „zvykl“, což by opět vedlo k „vyrovnání“ evoluce na Zemi. **Pokud by však tato energie měla periodické změny, byly by splněny předpoklady pro aktivní biologické kombinace a život by se stále vyvíjel.**

V té době ještě nebylo zjištěno, co toto obrovské energetické pole vytváří. Orma pouze předložila nápad a výpočty, které ukazovaly parametry potřebné k ovlivnění života na Zemi. Myšlenka to byla dobrá, ale neřešila problém prachu v atmosféře planety a ve vesmíru, který výrazně bránil slunečnímu světlu proniknout na povrch. **Kdyby se vesmírný prach z planety odstranil, bylo by více slunečního světla, atmosféra by byla více ionizovaná, srážky by byly vydatnější a život by měl více příležitostí k rozvoji, protože by se vytvořilo příznivé prostředí, takže by na Zemi mohla dopadat energie ze Slunce a vesmíru v mnohem širším spektru frekvencí.** Jedním z řešení, jak tuto myšlenku realizovat, bylo vysát prach obklopující planetu, ale pak mi bylo ukázáno, jak Orma inspirovala ke spojení obou myšlenek: terraformace planety vnějším silovým polem a „vyčištění“ prachu kolem Země v jedné akci.

UŽITEČNÉ/PROSPĚŠNÉ SROVNÁNÍ

Při sledování syntézy obrazů těchto událostí v mlhách času jsem si znovu uvědomil, **jak harmonickým a integrovaným způsobem přispívají k vývoji života na některých planetách ve vesmíru neškodné, technologicky vyspělé mimozemské civilizace.** Nejednají sobecky a arogantně, jak to dělají někteří dnešní vědci na Zemi, plně přesvědčení o svých schopnostech, ale ve skutečnosti málo chápající tajemství Stvoření. **Takové vyspělé mimozemské civilizace jsou většinou vždy spojeny s vyššími nebeskými silami a bytostmi, s božskou inspirací, a v jejich nitru se nacházejí duchovně vysoce vyvinuté bytosti, které podporují a řídí jejich činnost.** U takových civilizací můžeme hovořit o úzké spolupráci vědy a duchovna, což je také činí tak vyspělými. Jen tak můžeme nahlédnout, jak „funguje“ vesmír a co život na této úrovni skutečně znamená.

Materialistický pohled na moderní vědu na Zemi a na rané stádium poznávání vesmíru nás v porovnání s nejvyspělejšími civilizacemi v Galaxii řadí na nižší hierarchickou úroveň. Když se vědci vzrušují při představě, že na Marsu najdou „mimozemský život“ v podobě mikrobů nebo bakterií, když zdroje energie zůstávají konvenční, založené převážně na ropě a uhlí, když je celá planeta pod

„závojem“ hrubé manipulace s tvrzením, že **„jsme ve vesmíru sami, protože jsme zatím nikoho jiného nenašli“**, je to všechno spíše chválou hlouposti než propagací kompetence a zdravého rozumu. **Přestože vyspělé technologie na Zemi skutečně existují a byly vynalezeny, má k nim přístup jen velmi málo lidí a mnohé jsou uzamčeny v trezorech jen z malicherných finančních zájmů.** Naprostá většina světové populace se nachází v „novodobém věku temna“ udržovaném různými prostředky, přičemž je v naprosté nevědomosti. Za takových podmínek je obtížné usilovat o hvězdy nebo věnovat pozornost svému duchovnímu vývoji.

Mé myšlenkové toulky trvaly jen několik vteřin, protože muž z Apellosu okamžitě upoutal mou pozornost, abych se mohl soustředit na téma. Obrázky se již začaly rozmazávat a některé na pravé straně obrazovky zcela „zamrzly“. Podobné „zážitky“ jsem už zažil na jiných projekcích, takže jsem věděl, jak se „vrátit do hry“, aniž bych musel znovu začínat původní myšlenku. Přesunul jsem pozornost zpět na obraz Ormy a znovu se připojil k holografické obrazovce prostřednictvím interdimenzionální helmy, což mi celý proces usnadnilo.

SLOŽITOST BRILANTNÍ NÁPADU

Nápad Ormy byl, aby toto oscilující silové pole obklopilo celou planetu a „zahalilo“ ji jako aureola energie. K dosažení tohoto cíle navrhovala **vytvořit kolem Země vesmírné těleso o dostatečné hmotnosti, které by splňovalo oba požadavky: stimulovalo vývoj rostlinné a živočišné říše na planetě a pomáhalo „nasávat“ kosmický prach v jejím okolí.**

Viděl jsem hologram, v němž Orma stručně vysvětlovala, jaký vliv bude mít toto těleso v sousedství Země na naši planetu v té době. Dokonce jsem viděl jakýsi graf, který paralelně ukazoval frekvence energie přicházející ze Slunce a frekvence, které by se mohly přidat po „vyčištění“ prachu kolem planety a její atmosféry. Obrázky také ukazovaly vývoj DNA různých rostlin a živočichů, ukazovaly počáteční geny a pak, pod vlivem nových frekvencí sluneční a kosmické energie, jak se tyto geny větvy a jak z nich vznikaly různé kombinace, tedy zřejmý vývoj složitosti. **Vesmírné těleso, které by vyvolalo všechny tyto pro život na naší planetě zásadní změny, od nasávání prachu z okolního kosmického prostoru až po působení specifického silového pole na DNA rostlin a vůbec všeho živého, by v kombinaci s mnohem komplexnějším působením sluneční energie a světla vedlo i k dalším možnostem rozmnožování a vývoje všech živých tvorů.**

Do té doby jsme na naší planetě mohli mluvit pouze o vegetativním rozmnožování (Vegetativní rozmnožování u rostlin je zvláštní typ bezpohlavního rozmnožování nespecializovanými bezpohlavními mikroby. Potomstvo je produkováno jedním rodičem. Nový jedinec tedy vzniká z fragmentu rodičovského těla. U většiny rostlin probíhá vegetativní rozmnožování pomocí vegetativních orgánů: stonků, kořenů a listů. Buňky se vracejí do embryonálního stadia a intenzivně se dělí, čímž dávají vzniknout nové rostlině. K vegetativnímu rozmnožování může docházet prostřednictvím kořenových pupenů, plazivých stonků, podzemních stonků (jako jsou cibule, oddenky nebo hlízy) nebo fragmentů stonků či listů (řízků), (pozn. red.)), zejména výtrusů (Některé suchozemské rostliny se rozmnožují výtrusy, v takovém případě hovoříme o bezpohlavním specializovaném rozmnožování. Jedná se o bezpohlavní jednobuněčné specializované mikroorganismy, které se tvoří ve specifických orgánech mechů a kapradin, (pozn. red.)), dominantní u mechů a kapradin. Světlo ze Slunce bylo filtrováno převážně na nižší frekvence sluneční energie a na mikrovlny, protože teplo a vysokofrekvenční vlny, které pronikají, dokázaly projít prachovou „bariérou“ v bezprostřední blízkosti Země. Po využití Ormova řešení by se však rozsah frekvencí zvýšil, což by stimulovalo mnohem více energie a biochemického metabolismu v rostlinné i živočišné říši. **Rozmanitost rostlin by „explodovala“, což by časem vedlo k většímu množství kyslíku v atmosféře.**

Na pozdějších snímcích mi byly ukázány různé druhy rostlin, které dříve neexistovaly, ale později se působivě vyvinuly. Například v té době neexistovala tráva, pouze nízké rostliny s velkými dužnatými listy nebo visící přiléhavé rostliny. S trochou očekávání jsem viděl

fotografie, **na nichž byly vidět kousky země na planetě nějakou dobu po zahájení terraformace, porostlé různými druhy trav, některé s velmi vysokými šípovitými listy.**

Myšlenka Ormy se později vyvinula v koncept, který se stal známým v mnoha planetárních systémech. Od té doby starověká sirianská civilizace široce chápe a uplatňuje myšlenku působení s mnohonásobnými účinky, využívání galaktických energií a umísťování na přesně vypočítaná místa obrovských hmot, které svou specifickou přítomností a polem - v kombinaci s dalšími účinky kosmických energií - přesně a souvztažně ovlivňují určité procesy vývoje života, kde je to nutné. Stejný modus operandi byl použit mnohem později, o mnoho staletí později, kdy Siriané - potomci této dávné civilizace - spolu s dalšími vyspělými mimozemskými civilizacemi pokračovali v určování a ovlivňování právě vzniku lidské rasy (tj. v období před 432 000 lety). Umístěním svých obrovských, planetám podobných lodí na dlouhá časová období - tisíce a někdy i desetitisíce pozemských let - v určitých zónách ve vztahu k planetě nebo satelitu mohli moudře ovlivňovat vývoj života, **aniž by porušovali zákony přírody.** To vedlo ke značnému, ale harmonickému urychlení evoluce ve srovnání s přirozeným během věcí.

Tato myšlenka by nás však neměla příliš překvapit. I když se vysadí les a musí se čekat několik desítek let, než stromy vyrostou a vzrostou, má to významný dopad na okolní ekosystém, zatímco kdyby byla příroda ponechána sama sobě, trvalo by jí to mnohem déle. Tato analogie se stává ještě zřetelnější při zásahu na kosmické úrovni, prostřednictvím terraformace a dalších rozsáhlých akcí, které ovlivňují vývoj a evoluci biologického života na celé planetě.

KOSMICKÉ VERZE NA PRAKTICKÉ ÚROVNI

Jakmile bylo rozhodnuto o realizaci této geniální myšlenky Ormy, viděli jsme obrovskou aktivitu, která se odehrávala ve vlajkové lodi, kde tisíce bytostí spolupracovaly a **využívaly pokročilé technologie, zejména k dočasné simulaci procesů, možností a efektů, které by nastaly.** Z toho, co mi bylo předloženo, jsem si uvědomil, že se jedná o obrovskou a nesmírně složitou práci, která vyžaduje obrovské úsilí těch, kteří se na vlajkové lodi nacházejí.

Jakmile byly získány výsledky modelování a bylo zřejmé, že taková akce by skutečně znamenala mimořádný skok ve vývoji života na Zemi, vyvstala otázka, jakým způsobem by bylo nejvhodnější tohoto cíle dosáhnout. Jedno z řešení navrhovalo skutečnou stavbu takového obrovského objektu, který by byl umístěn v blízkosti Země, což by se rovnalo stavbě nové lodi o velikosti planety. To by však vyžadovalo velké úsilí i pro tehdejší vyspělou civilizaci. V té době byly starověké sirianské lodě sice obrovské, ale stále hmotné, to znamená vyrobené z hmatatelných, fyzikálních kovů a prvků, včetně zlata a titanu, ale i dalších nám dosud neznámých kovů s velmi zvláštními vlastnostmi. Všechny však byly fyzické, hmotné. Technologie vytváření obřích vesmírných lodí z hvězdné plazmy ještě nebyla dosažena, jak mi bylo tehdy ukázáno na několika sugestivních obrázcích, korelujících s technologií současné sirianské civilizace a dalších technologicky velmi vyspělých civilizací, jako jsou Arkturiáni.

Dalším návrhem by bylo „odtáhnout“ přirozenou družici Jupiteru nebo Saturnu a umístit ji na hvězdnou dráhu, ale to by s sebou neslo řadu dalších závažných problémů, jako je obtížné určení hmotnosti družice, která by téměř jistě neodpovídala hmotnosti získané výpočty a modelováním. K tomu by se mohly přidat některé specifické vedlejší účinky na „dárcovskou“, planetu, „vyřazení“ družice z jejího vlastního života se všemi vlivy, které na ni působily. Tehdy se argumentovalo tím, že Jupiter a Saturn jsou plynné planety bez života ve fyzikální rovině, a proto by „prázdnota“ vzniklá zachycením jednoho z jejich mnoha satelitů nezanechala velkou „stopu“.

Pak přišla myšlenka na oběžnou dráhu plynné družice s tekutým jádrem, která by měla velký objem a mohla by ovlivnit biosféru naší planety. Ačkoli jsem s velkým zájmem sledoval všechny možnosti, které mi byly předkládány, jak byly nastoleny a diskutovány v těch úplně prvních dnech, dovolil jsem

si odbočku ohledně poslední možnosti. Mou pozornost upoutala možnost, že by družice mohla být plynná a mít tekuté jádro. S tímto problémem jsem byl dobře obeznámen, protože jsem o něm před nedávnem diskutoval s doktorem Xianem. Voda ve vesmíru je něco zásadního. Rozhodně to není „pitná voda“, jak ji známe, je to voda mnohem „těžší“, a při předchozím sledování na holografické obrazovce mi bylo dokonce v jednom okamžiku ukázáno, že úhly mezi atomem kyslíku a dvěma atomy vodíku jsou v této vesmírné „vodě“ jiné než u obyčejné vody. Proto jsou také její vlastnosti velmi odlišné. Taková voda se jeví téměř černá, ale je tekutá a nesmírně „energetická“. Kolem takového jádra „vody“, vytvořeného centrální černou dírou, která podporuje vznik této planety nebo satelitu, se akrecí a také specifickými vnitřními přeměnami shromažďuje buď plyn, nebo hmotná hmota. To vše je samozřejmě řízeno „vůlí“ centrální černé díry tohoto kosmického objektu.

NÁHRADA SATELITU

Dál jsem s velkou pozorností sledoval neobvyklé obrazy na holografické obrazovce, na nichž se realizovalo Ormy navrhované řešení. Po dosud navržených verzích jsem si všiml, že v určitém okamžiku přišel zajímavý návrh z nejvyššího patra oné starobylé civilizace. Těm na lodi bylo řečeno, že **jedním z nápadů na řešení problému by mohlo být použití jedné z již používaných obřích kosmických lodí, která by se tvarem, velikostí a hmotností blížila podmínkám, výpočtům a modelování návrhu Ormy.** Takové důmyslné řešení by bylo mnohem snadněji realizovatelné a s menšími technologickými problémy než ostatní dosud popsaná řešení. Tento návrh na členy Rady na vlajkové lodi obzvláště zapůsobil. Jednalo se o „pohodlné“ řešení, které by bylo možné také „vylepšit“. **Byla vybrána vlajková loď této civilizace, v té době největší, která však již byla „zastaralá“, protože sloužila tisíce let.** Pak jsem viděl, jak vypočítali kompenzaci hmotnosti této lodi akrecí meziplanetárního prachu a úlomků hornin, které stále obíhaly kolem Země, dokud loď nedosáhla velikosti a objemu, které vyžadoval projekt Ormy, aby splnila svůj účel. Byl jsem ohromen složitostí těchto výpočtů a nalezených řešení, která měla splnit všechny podmínky, aby dopad lodi na Zemi přinesl zamýšlenou přeměnu. **Z nich byl neobvykle přesně vypočten a dosažen vliv pouze jedné strany Měsíce na Zemi, protože kdyby kosmická loď měla jinou úhlovou rychlost kolem své osy, plný dopad jejího povrchu by vedl k vnesení jiných druhů energetických frekvencí do zemské biosféry.** Pochopil jsem, že to nebylo nutné pro přeměnu života na povrchu planety, jak si přála starobylá sirianská civilizace. Skutečný důkaz o tom získáme, až Měsíc začne postupně měnit své parametry a pomalu, ale jistě ukáže svou skrytou stránku, která dnes není vidět.

Vlajkovou lodí, která se stala Měsícem, neboli takzvanou „přirozenou“ družicí Země, byla obrovská loď. Jak mi ukázaly obrázky, **střed lodi byl ve skutečnosti dutý kulovitý prostor, do kterého směřovalo mnoho „špic“ jako „rampouchy“.** Fungovaly jako jakési „koncentrátory energie“, protože jsem viděl, jak těmito „špicemi“ v přesných intervalech procházejí obrovské bílé oblouky podobné bleskům, které se spojovaly přímo ve středu prázdného prostoru koule. Tím se ve středu vytvořilo určité množství plazmy a z této plazmy se pak složitým procesem, kterému jsem v principu ani technologicky nerozuměl, získávala energie. Bylo mi však jasné, že k získávání energie stále využívají technologii jaderné fúze, nikoliv štěpení, která se v současnosti používá na Zemi (Moderní věda definuje jadernou fúzi jako proces, při kterém dochází k interakci dvou atomových jader za vzniku nového, těžšího (s větší hmotností) jádra, než bylo jádro původní. Při fúzi vznikají další subatomární částice, jako jsou neutrony, částice alfa (jádra helia) nebo beta (elektrony nebo pozitrony). Na opačném pólu je jaderná fúze. Štěpení jádra je proces, při kterém se jádro atomu rozpadá na dvě nebo více menších jader, tzv. štěpné produkty, a také na libovolný počet jednotlivých subatomárních částic (pozn. red.).

UVNITŘ „MĚSÍCE“

Ve středu lodi vytvořili Siriané malé modrobílé „slunce“, které zásobovalo loď energií. Samotná loď měla soustřednou strukturu založenou na principu „cibulových vrstev“. Když jsem to viděl v holografickém zobrazení, lépe jsem pochopil svou krátkou „cestu“ uvnitř měsíce, tj. vlajkové lodi, kterou jsem vykonal při příležitosti deduplikace do éterické roviny, o níž jsem se zmínil dříve. Tehdy jsem ještě nedosáhl „termonukleárního centra“ lodi, v jehož dutém kulovitém prostoru se

soustřeďují gigantické „paprsky“ energie, ale pozorným sledováním holografických projekcí jsem si vytvořil poměrně jasnou představu o struktuře našeho „přirozeného satelitu“. Za krátkou dobu, kterou jsem strávil „cestováním“ vnitřkem Měsíce, jsem si všiml jen běžných prvků, které se na kosmických lodích vyskytují.

Některé z těchto prostorů byly skutečně gigantické, velké jako města. Možná by byl pocit rozlehlosti těchto prostor ještě silnější, kdybych viděl vše osvětlené a fungující jako před desítkami milionů let. Procházel jsem malými, rozdělenými prostory a viděl jsem i místnosti, které pravděpodobně sloužily jako obytné prostory, a také místnosti určené pro techniku.

Tehdy, při své první „zvláštní“ cestě do nitra Měsíce, jsem se nedostal do Velkého sálu Správní rady lodi, která tam v těch úžasně vzdálených dobách zasedala, jak jsem mohl vidět na obrazech na holografické obrazovce. Nevěděl jsem o její existenci, neidentifikoval jsem ji a nebyl jsem do toho prostoru „přitahován“. Ale později, při některých svých pozdějších zkušenostech s „Edenem“, jsem tam výslovně chtěl jít a těšilo mě být tichým svědkem prostoru, který dodnes považuji za nabitý hlubokými emocemi, prostoru, kde Orma poprvé představila svůj projekt zásadní proměny života na Zemi. V tajemném pološeru toho obrovského sálu, jak jsem ho vnímal na éterické rovině – protože na fyzické rovině by bylo vše zahaleno do nejhlubší tmy – jsem dlouho setrval, pomalu se pohyboval, procházel kolem stolu a těch vysokých a poměrně úzkých židlí, díval se na obrovské oblouky nebo na holografickou projekční šterbinu, skrze kterou se objevovaly a prohlížely hologramy různých etap a verzí projektu... Tyto jedinečné okamžiky jsem několikrát prožíval s hlubokými emocemi, protože v jistém smyslu rozhodovaly o samotné budoucnosti planety Země.

Když jsem sledoval snímky ukazující jeho jednotlivé části, uvědomil jsem si, že vlajková loď je postavena spíše jako konglomerát takzvaných „měst“ putujících vesmírem. Nebyla to strohá oddělení jako na malých a středních lodích, ale **byla tu skutečná biosféra, velmi dobře vytvořený a řízený životní prostor.**

Viděl jsem nespočet špičkových a úžasně rychlých výtahů, vlakům podobných, ale spleťtějších a aerodynamičtějších dopravních prostředků a létajících strojů mnoha typů, ale fungujících bez spalování. Dokud ještě fungovala, byla Vlajková loď velmi rozsáhlým a složitým habitatem.

VELKÉ VESMÍRNÉ KATAKLYZMA A JEHO VLIV NA ZEMI

Proto se Měsíc dostal na vypočítanou oběžnou dráhu kolem Země a začal „nasávat“ hojný kosmický prach kolem naší planety. Viděli jsme, jak v této souvislosti byla jeho gravitační síla dokonce zesílena, aby k sobě mohl přitáhnout co nejvíce prachu kolem Země. **Tento proces byl dlouhý a postupně se meziplanetární prach „nasával“ a usazoval na vnějším plášti kosmické lodi, čímž se vytvořila kůra, ovšem nepříliš silná.** Podle vlastních odhadů, když jsem viděl expozice na holografické obrazovce, **jsem odhadl tloušťku měsíční „kůry“ v průměru asi na 20 kilometrů,** protože tato tloušťka se v jednotlivých oblastech lišila. Například jsem viděl oblasti v řezu, kde byl akreční nános kosmické hmoty mnohem silnější než v jiných, téměř dvakrát silnější.

V té době na novou družici i na naši planetu dopadaly mohutné meteority z velkého kosmického kataklyzmatu mezi Marsem a Jupiterem. Planeta obíhající v této oblasti sluneční soustavy (V literatuře **se jí říká Maldek nebo Tiamat / Faeton** (viz také knihy Zecharii Sitchina). (pozn. red.)) a která byla největší telurickou planetou ve své „rodině“ – přibližně o velikosti Uranu – **byla zničena a rozpadla se.** Moderní vědci tuto pravdu obecně odmítají jako „hypotézu“. Uvažují o jiných „příčinách“ **vzniku pásu planetek Mars-Jupiter,** které nejsou ani logicky podloženy (Jednou z obecně přijímaných teorií v moderní vědě je, že úlomky, které tvoří pás planetek Mars-Jupiter, jsou ve skutečnosti „zbytky protoplanetárního disku“. Jejich složení se pohybuje od směsi ledu a prachu až po vulkanické horniny, což naznačuje jejich vícenásobný původ. Vysvětlením je, že velká část planetek pochází z „bývalých komet“. Komety, popisované jako „špinavé chuchvalce“ ledu a prachu, jsou jednotlivá tělesa s eliptickou dráhou kolem Slunce.

Vědci z Francie a USA vytvořili matematický model vývoje sluneční soustavy, který odpovídá období, kdy se planety teprve formovaly. Podle tohoto modelování byly velké planety Jupiter, Saturn, Uran a Neptun mnohem blíže Slunci. Jak se planety zvětšovaly, jejich dráhy se stávaly stále nestabilnějšími, takže asi po 600 milionech let byly Uran a Neptun „vyhozeny“ na jiné dráhy. Podle současného vědeckého scénáře se srazily s diskem komet a rozptýlily je po sluneční soustavě. Mnohé z nich byly následně zachyceny gravitační přitažlivostí pásu asteroidů, kde zůstávají dodnes. Podle našeho názoru, a abychom byli skutečně objektivní, bychom řekli, že **tato „hypotéza“ vědců obsahuje více bizarních a nepravděpodobných prvků než hypotéza autora.** Navíc to, co Radu Sinamar říká o planetě Tiamat a jejím výbuchu, je zmíněno v jiných dílech (viz svazky Zecharii Sitchina), která vycházejí ze starověkých zmínek o podobném kosmickém kataklyzmatu. (pozn. překl.)

Když jsem se však chtěl seznámit s podrobnostmi této strašné vesmírné události, nebylo mi to umožněno. Holografická obrazovka již „nereagovala“ a zůstávala poněkud rozmazaná. Podruhé se mi to stalo po uzamčení v Okultní komoře v Egyptě, **kde mi také nebylo dovoleno vidět podrobnosti o těchto reptiliánských bytostech.** Všiml jsem si, že k takovému zakrývání dochází pouze ve dvou situacích: **buď není osobní blízkost pro spojení s požadovanou entitou, nebo to vyšší nebeské entity z důvodů, které jsou mimo naše chápání, prostě nedovolí.** Nicméně jsme se dozvěděli několik zajímavých podrobností o tomto velkém kosmickém kataklyzmatu. **Asi před 65-70 miliony let, tedy v době, kdy vědci správně určili, že „se na Zemi něco stalo a dinosauři strašlivým úkazem zmizeli“, tato planeta explodovala.** Vzhledem ke své obrovské velikosti planeta nenápadně formovala vývoj dinosaurů na Zemi, a to především působením gravitace a svého obřího záření. Po jejím výbuchu zmizela i jemná energetická podpora vývoje dinosaurů DNA.

Teorie vědců je však poněkud přitažena za vlasy. Tvrdit, že kvůli ničivému dopadu velkého meteoritu byli dinosauři na Zemi zcela zničeni, je příliš. **Jak vysvětlit skutečnost, že se našly kosti dinosaurů žijících i 5-10 milionů let po tomto planetárním kataklyzmatu?** Ve skutečnosti, jak mi ukázaly výmluvné obrázky, **dinosauři postupně vymizeli ne nutně kvůli dopadu velkého meteoritu, ale proto, že jejich DNA již nebyla podporována specifickou energií planety mezi Marsem a Jupiterem, která explodovala.** Struktura makromolekul se „opotřebovala“, „rozpadla“ a zbývající druhy dinosaurů na Zemi nakonec vyhynuly.

Další živočišné druhy, které byly energeticky podporovány jemnými vlivy jiných planet, byly zvýhodněny a přidaly se k nim klimatické změny, k nimž v tomto období došlo. Nová družice pomohla zachytit velkou část úlomků a úlomků hmoty a hornin, které pocházely (Moderní vědci se domnívají, že šlo o náraz Země s obřím meteoritem o průměru asi 10 kilometrů někde na poloostrově Yucatán mezi Mexikem a dnešní Guatemalou, v oblasti zvané Chicxulub. (pozn. red.)) **z velké planetární exploze mezi Marsem a Jupiterem, která do značné míry zmírnila následky ničivých srážek se Zemí.** Tím se zabránilo zničení velké části biosféry planety, k němuž by došlo, kdyby se nová družice na obloze nenacházela. Vlajkovou lodí siriusovské civilizace se tak v té době stalo to, čemu dnes říkáme Měsíc.

Jiné planety také převzaly významné části velké planety zničené výbuchem. To platí i pro její satelity, které byly „ukradeny“ a staly se satelity jiných planet ve sluneční soustavě. Jedním z příkladů je Jupiter, který, jak mi bylo ukázáno na snímcích, vykazuje v tomto ohledu dokonce anomálii. Za normálních okolností má planeta „vrstvy“ satelitů v přesně definovaném pořadí, tj. malé satelity jsou nejbližší planetě, následují velké satelity na středních oběžných drahách a na oběžných drahách dále od planety najdeme opět malé satelity. V případě Jupiteru však bylo zjištěno, že velké satelity jsou dokonce až za druhou vrstvou malých satelitů, které by tyto dráhy mohly obsadit pouze v případě, že by byly „zachyceny“ z vesmíru.

Dalším příkladem, který jsem viděl na snímcích, jsou dva satelity Marsu, Fobos a Deimos, což jsou vlastně dva velké úlomky explodované planety, které byly později umístěny na

oběžné dráhy kolem Rudé planety (Marsu). (Vědci – a nejen oni – by si navíc měli položit otázku zdravého rozumu: jak je možné, že v pásu planetek, jako je ten mezi Marsem a Jupiterem, je nespočet zbytků skromných rozměrů, ať už vzniklých výbuchem této planety, nebo ne, a přesto jsou mezi nimi masivní planety nebo asteroidy, jako je Ceres nebo Vesta, znatelných rozměrů (Ceres má průměr 945 kilometrů, Vesta 525 kilometrů. Vedle nich jsou další dvě planety, Pallas a Hygiea, každá o průměru 350 až 550 kilometrů. (pozn. red.)) Tato nebeská tělesa (Ceres je považována za planetku) tvoří asi polovinu hmotnosti celého pásu planetek mezi Marsem a Jupiterem, jsou složena z milionů úlomků a úlomků hornin, ledu a hmoty a mají kulovitý tvar? Ve skutečnosti se jedná o satelity bývalé planety, které nebyly „vyvrženy“, ale zůstaly v tomto meziplanetárním pásmu.

VZNIK KVĚTIN NA ZEMI

Poté, co se nová družice „prosadila“, se na Zemi postupně začaly objevovat kvetoucí rostliny. To již představovalo významnou změnu ve flóře planety. **Ke skoku na tuto úroveň došlo především proto, že působení stříbra v rostlinách bylo silně ovlivněno přítomností Měsíce na obloze planety.** Orma ve svých výzkumech zaznamenala přítomnost velkého množství mědi, zlata a stříbra v rostlinách na Zemi již před umístěním Měsíce na oběžnou dráhu kolem Země. Podle výpočtů vědeckých týmů na vlajkové lodi byl vliv Měsíce dynamický **a navíc obří vlajková loď v určitých intervalech několikrát změnila svou polohu vůči Zemi podle potřeby jemných astrálních vlivů, které přicházely od jiných velkých vesmírných těles, hvězd nebo planet** (Někteří antičtí filozofové, například Démokritos a Anaxagoras, se ve svých spisech zmiňují o tom, že v historii lidstva nastalo období, kdy Měsíc již nebylo možné na noční obloze spatřit. (pozn. překl.))

Biochemická spojení v rostlinách, která časem způsobil Měsíc svým jemným energetickým vlivem, vedla ke vzniku a rozvoji květin na Zemi. **První květy se objevily na kaktusech, protože v té době byly na planetě nejpočetnější.** Viděl jsem, že v prvních fázích se objevily jako jakési dužnaté okvětní lístky **a pak se vyvinuly v květy, jak je známe dnes. Teprve po dokončení této zásadní proměny rostlinného a následně i živočišného života na naší planetě se obří loď ustálila na své současné oběžné dráze, čímž si vytvořila vlastnosti, podle kterých ji známe dnes.**

PŘÍCHUŤ ČASU

V tu chvíli se prezentace na holografické obrazovce náhle přerušila a nechala mě v zamyšlení. Cítil jsem, že to není jen novost informací, ale také velmi jemný vliv nesmírně vzdálené doby, do níž jsem prostřednictvím této prezentace nějakým způsobem získal nepřímý přístup. Zanechala v mé bytosti zvláštní „příchuť“ a aktivovala ve mně hluboké a nečekané emoce.

Nakonec jsem se rozloučil s mužem z Apellosu a tamní posádkou a vydal se na základnu Alfa. Několik hodin po mém příjezdu Caesar viděl, že jsem velmi ustaraný, ale nemusel jsem mu nic říkat, okamžitě vycítil důvod a přinesl mi horký čaj, když jsme oba dorazili do budovy, kde se Eden nacházel. V této elegantní a technicky vyspělé místnosti jsem se cítila lépe. Myslím, že jsem se vlastně chtěla „přenést“ do těch dávných časů, mít pocit, že v těch kolosálně vzdálených dobách skutečně žiji. Obrázky na holografické obrazovce ve mně zasely semínko touhy po oněch místech a dobách a teď jsem ho jen musel pečlivě rozvíjet s pomocí „stroje času a prostoru“. Zatím se mi to nepodařilo, ale brzy se stalo něco jiného, co mou duši nasytilo úplně stejně. Díval jsem se velmi širokým oknem na černou oblohu chladné jasné noci a hvězdy pronikaly do mé duše kapkami sladké nostalgie. Vzpomněl jsem si na podobný okamžik před mnoha lety, kdy mě na stejném místě na Základně po Césarově znepokojivém vyprávění o profesoru Konstantinovi a Jeskyni zlatých trůnů přepadlo vzrušení z neznámých dalek. Stejně jako tehdy, když jsem s nevýslovnou touhou hleděl na hvězdy, tak i nyní je nosím v srdci. Netušil jsem však, že se mé naděje naplní dříve, než jsem čekal.

~~~

Původní celý článek: <https://espavo.ning.com/profiles/blogs/7-6-1>

Sdílet